სულხან–საბას

დიდო მოხუცო, სამშობლოსათვის
სამშობლოს ნაშთად
იბრძოდი სულის ამოხდომამდი:
გადაგერჩინა...
გეჩვენებოდა, რომ საქართველო
პურის იძირებოდა, თითქოს ხომალდი.
მადლი გერჩივნა.

და როს ღრუბელი გულს გიბნელებდა,
სიბრძნისა,
სამშობლოს ცაზე გამოხლართული,
გადმომწვეთარი...
შენ სამკურნალო ბალახებივით
მარილი, –
მოგიკრეფია სიტყვა ქართული, –
მწეთ არი.

რომ იავარქმნილ
სიტყვები მაინც
ვარდსაც და თაფლსაც და
მშობლური სიტყვის

მი მიყვარს სიტკბო შენი
შენს ჭაღარაზე
მე მიყვარს შენი სიტყვის
შეი ხალხისთვის დღესაც

ახალნაშენი სამშობლოს შვილი
შენს მხცოვან აჩრდილს ვეალერსები;
შენის ცრემლის რწყვით, შენის ამაგით
გამოკვებულა ჩემი ფესვები...